

ЛЮБКА ЛИПЧЕВА-ПРАНДЖЕВА (1961, Добрич) е доцент по история на българската литература в ПУ „Паисий Хилендарски“. Завършила е българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ и е защитила докторат на тема „Художествената условност в историческия роман“. Специализира в Мюнхен, Виена и Берлин, а през периода 2003–2006 г. е лектор във Виенския университет. Автор е на две монографии: „Бързият сън на митовете“ и „Левски: Букви от името“, както и на множество публикации в специализирани издания. Изследванията ѝ се занимават с проблеми на националната идентичност и интеркултурната комуникация.

ЛЮДМИЛА ХР. МАЛИНОВА (1955, София) е завършила българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ (1979). Работила е в Научния институт по общо образование „Тодор Самодумов“ (1980–1988) и в Националния музей на българската литература (1988–1989), а от 1989 г. е в Института за литература при БАН. През 1994 г. защитава докторска дисертация. Основните ѝ научни интереси гравитират около женските авторски фигури в българската литература. Автор е на монографията „Български поетеси между двете световни войни“ (1999). Съставител е на албума „Иван Вазов. Снимки и документи“ (1991; съвместно с Ирина Бачева), на антологията „Дъждът (Мотивът за дъжда в българската поезия)“ (2001) и на сборника „Мозайката на спомените. Весела Василева през погледа на съвременниците си“ (2004; съвм. с Ангелина Огнянова). Съредактор е на научните сборници „Класика & авангард. Юбилеен сборник по случай 70-та годишнина на Иван Сарандиев“ (2006; съвм. със Свилен Каролев и Владимир Янев) и „Димчо Дебелянов. Юбилеен сборник с нови изследвания по случай 120 години от рождението му“ (2009; съвм. със Свилен Каролев). Публикувала е редица текстове в областта на българската литературна история.

МАГДАЛЕНА КОСТОВА-ПАНАЙОТОВА (1966, Плевен) е завършила българска филология и журналистика в СУ „Св. Климент Охридски“. През 1996 г. защитава докторат върху творчеството на руския емигрантски писател Георгий Иванов. Хоноруван преподавател в СУ „Св. Климент Охридски“, доцент в ЮЗУ „Неофит Рилски“ от 2006 г. Специализирала е в Москва през 1996, 2003, 2006, 2008 г. към Литературния институт „М. Горки“. Интересите ѝ са в областта на литературната история, българската литература и руската литература от ХХ век. Пише и публикува поезия и литературна критика. Превежда от руски, английски и испански. Автор е на стихосбирките „Тропизми“ (1996) и „Падащи знаци“ (2008) и на критическите книги „Между играта и откровението“ (1995), „Животът, който ми се присъни (Поезията и прозата на Г. Иванов)“ (2000), „Българската литературна класика“ (2003, второ допълнено издание 2004), „Дэ-конструкция на канона. Руска неофициална лирика“ (2003), „В полето на авангарда. Руската поезия: 50–90-те г. на ХХ век“ (2006), „Руският 20 век четете: класиката, без която е можем“, (2008).

МАРИЕТА ИВАНОВА-ГИРГИНОВА (1963, Вършец) е завършила българска филология с втора специалност руски език в ПУ „Паисий Хилендарски“. Доктор по филология и научен сътрудник в секция Нова и съвременна българска литература към Института за литература при БАН. Научните ѝ интереси са в предимно областта на драматургията: предмодерна и модерна драма, символизъм, авангард, съвременна драматургия, литературна и театрална периодика. Автор на книгата „Лабиринтът на драмата. Трансформации на Аза в българската драматургия на ХХ век“ (2002). Съредактор на сборниците „Битие и идентичност: Цветан Марангозов – поетът, писателят, драматургът“ (1999); „120 години Пею Яворов“ (2000), „Случаят Димитър Димов. Литературни разследвания“ (2003); „Модерният наратив. Интертекстуални пресечения“ (2006). Автор на редица статии и студии в научни сборници, в литературната и театрална периодика. Лектор по български език, литература и култура в Санктпетербургския държавен университет (2003–2007) и ръководител на българо-руския научно-изследователски проект „Литературата в парадигмата на културния диалог България – Русия“ (2009–2011).